

Din hizmeti ve siyaset

Samsun Vezirköprü’den Nahit Yaşar: “Üstad Hazretleri, âhîrzamanın din aleyhindeki dehşetli cereyanlarının zuhur ettiğı zamanda, bu cereyanlara siyaset yoluyla galebe edilemeyeceğini söylüyor. Bunu açıklar mısınız?”

İSLÂMİYET, AHLÂK VE HUKUK DİNİDİR

İslâmiyet ahlâk, edep, vicdan, insaf, merhamet, ilim, adalet, hak ve hukuk dinidir.

Ahîrzamanın din aleyhindeki dehşetli cereyanları ise yalan, dolan, hile, aldatma, cebir, istibdat, cehalet, ihtilâf, fitne, kuvvet ve zulüm prensipleri ile iş görürler. Ve bütün bu kirli işlerinde birinci derecede siyaseti kullanır, yani siyaseti dinsizliğe âlet ederler.

Dolayısıyla böyle bir zamanda İslâmiyete doğrudan ve selâmetli bir şekilde hizmet etmek isteyenlerin bunu siyaset yoluyla yapamayacağı aşîkârdır.

Aksi halde, ahlâksız siyasetin fitne ve dolapları karşısında Müslümanlar çok yıpranır, din hizmetleri zarar görebilir.

İman ve ahlâk zaafının hükmettiğı böylesi bir zamanda, dindarlar hâlis ve selâmetli bir iman hizmeti yapmak istiyorlarsa eğer, Kur’ân’ın: “Onlar, yalana şahitlik etmezler, faydasız ve boş bir şeyle karşılaştıkları zaman, vakar ve hoşgörü ile geçip giderler.”¹ hükmüyle amel etme zamanıdır.

Madem günümüz siyaseti fitneye, yalana, ahlâksızlığa, istibdada, kumpaslara, komitelere âlet edilmiş... Diğer yandan madem insanlarda İslâm terbiyesi, ahlâk ve fazilet anlayışı zaafa uğramış...

Bu durumda hâlis din hizmeti yapmak isteyen dindarların, aynı kumpaslara girerek hizmeti orada gerçekleştirmeye çalışması, elbette boşa kürek çekmesi ve boşa yıpranması anlamına gelir.

DİN HİZMETİ FARZDIR

Bu sebeple insanlarda İslâm terbiyesi, iman, ahlâk ve fazilet anlayışı zaafa uğradığı

zamanlarda bilhassa, işe siyasetle değil, dinî terbiye ile, iman dersi ile, ahlâk ile ve faziletle başlamak gerekir ve bu farzdır.

Siyaset, bu din ve iman hizmetinin yeterli bir doluluğa ve doygunluğa ulaşması halinde,—Bediüzzaman'ın ifadesiyle—insanlar yüzde yetmiş oranında “tam mütediyyin” bir seviyeye; yani ahlâka, fazilete ve kemalâta ulaşmaları halinde² ancak, dindarların da soyunabileceği bir hizmet sahası olabilir belki. Ve bu da yine—Bediüzzaman'ın ifadesiyle—“dini siyasete âlet etmemek, belki siyaseti dine âlet etmeye çalışmakla” olabilir.

Yoksa din ve iman hizmetinde pek çok eksikler varken, siyaset bir ilk adım, bir ilk hareket, bir muharrik güç olmaz ve olamaz.

Olursa yanlış olur, cinayet olur, veballî bir iş olur, zararını ümmet çeker, tokada sebep olur.

Bu sebeple dinde ilk adım olarak siyaseti elzem görenler eğer başa geçerlerse, bundan sadece kendilerine değil, sadece oy verenlere değil, ümmete de zarar gelir.

Onun için Bediüzzaman böyleleri için, başa geçerlerse mesul olurlar diyor.³

“O ZAMANA YETİŞTİĞİNİZ ZAMAN...”

Peygamber Efendimiz (asm) bu sebeple bir helâket ve felâket çağı olan âhîrzamanda önceliğin siyasete değil, Kur'ân'ın elmas kılınçları ile din ve iman hizmetine verilmesini emrediyor.

“O zamana yetiştiğiniz zaman, siyaset canibiyle onlara galebe edilmez; ancak manevî kılınç hükmünde i'caz-ı Kur'ân'ın nurlarıyla mukabele edilebilir.”⁴ buyuruyor.

Bediüzzaman bu emr-i Peygamberî'yi (asm) dinliyor.

Bu sebeple Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri kendisi aktif siyasete girmediği gibi, milletin kahir ekseriyetinde yeniden İslâm terbiyesi ikame edilmeden dindarların din adına siyaset sahnesine atılmasına da rıza göstermiyor, izin vermiyor.

Dolayısıyla, din ve ahlâk zaafının olduğu bu zamanda “din adına siyaset yapma”nın yolunu asrın sahibi sıfatıyla Bediüzzaman kapamıştır.

Dipnotlar:

1- Furkan Sûresi: 72.

2- Beyânât ve Tenvirler, Yeni Asya Neşr., İstanbul, 1996, s. 231.

3- Beyanat ve Tenvirler, Yeni Asya Neşr., İstanbul, 1996, s. 118.

4- Tarihçe-i Hayat, Yeni Asya Neşr., İstanbul, 2007, s. 233.